

Gábor Pálné Lányai

A lányaim, Mari (jobbra) és Judit (balra). A kép Budapesten 1960-ban készült.

Otthon szültem mind a két gyereket, bába nénivel meg anyámmal meg orvossal. A Jutkát 1946-ban, Marit 1950-ben. Amíg élt, anyám nevelte a két gyerekemet, és a mi háztartásunkat vezette, úgyhogy teljesen levette a vállunkról ezt a gondot. Nagyon sok időt töltött a gyerekekkel, és amikor Mari hosszú ideig nem mehetett óvodába, ő volt vele. A lányaim jó tanulók voltak, nem volt velük probléma az iskolában.

Az igazat megvallva, nem lettek zsidónak nevelve. De mindent elmondtunk nekik, hogy miért történt, főleg a férjem mesélt. Egyrészt féltünk, meg aztán más dolgok voltak nekünk fontosak az életben. Végül aztán zsidó családjuk lett. Az összes unokám járt már Izraelban. A Szécsiek nem zsidó származásúak, de többet tudnak a zsidó hagyományokról, mint a legtöbb zsidó. Amikor a férjem meghalt, az unokám, Mari kisebbik lánya odatérdelt mellém, és azt mondta sírva, hogy neki van egy nagy kérése. Mondom, mi? Azt mondja, hogy ő tudja, hogy a nagypapa mit érzett, de nagyfi, ne felejtsd el, hogy a nagypapa is zsidónak született és zsidónak halt meg, zsidó temetőben legyen eltemetve. Mondtam neki, hogy "Rendben van, Jutka". Úgyhogy ott lett eltemetve, a farkasréti zsidó temetőben.